

Νυχτερινά

I

Ν' ακούς πάντα

Ν' ακούς το μεγάλωμα της νύχτας

Ν' ακούς των χεριών τον ψαλμό το ξεκόλλημα της πέτρας απ' τον τοίχο

Ν' ακούς το φυτό που τρίζει το πρωί, το μεγάλωμα της νύχτας στο δέρμα

Ν' ακούς τον αγέρα στων πουλιών τα κόκαλα

Ν' ακούς του πουλιού το δρόμο την αγάπη του σπιτιού του νερού το φως

Ν' ακούς των ματιών τη δόνηση καθώς απ' τον ορίζοντα γυρίζουν

Και ακινητούν σ' άλλων ματιών την αιώρα

Ν' ακούς της φωτιάς τον πανικό, του ζώου το θρήνο

Το άχυρο που καίγεται στον ήλιο

Τον ήλιο ν' ακούς που δέρνεται απ' το φέγγος της σταγόνας

Ν' ακούς του άστρου το χρώμα

Ν' ακούς του άστρου την ευωδιά που ο κόσμος την ανάσανε κι έγινε περιβόλι

Ν' ακούς στην ερημιά το χοροπηδητό της ρίζας

Ν' ακούς μες στους θορύβους το ψιθύρισμα του νου που τον καρφώνουμε στον τοίχο

Ν' ακούς τα μαλλιά τα φρύδια το μέτωπο και τη θλίψη τους

Όπως όταν ακούμε στο μυαλό μαχαίρια ν' ακονίζονται

Ν' ακούς τα χέρια ή τις παρειές που είναι μες στα χέρια ζεστές και τρέμουν

Ν' ακούς την τουφεκιά που αστοχεί όμως που κόβει στα δυο τα πάντα

Κι ύστερα ο ύπνος πάλι τα ενώνει

Ν' ακούς της χαραμάδας την οδύνη που ευρύνεται να πεταχτεί ο Θεός

Ν' ακούς το Θεό μες στο φόνο σαν το φλουρί στη νύχτα

Σαν την αστραπή πάνω στο φλουρί

Την καρδιά ν' ακούς

Ν' ακούς τον ουρανό που σαλεύει στου εμβρύου τον ύπνο

Την καρδιά ν' ακούς που γεμίζει τον κόσμο παιδιά κι άλλα φεγγάρια

Ν' ακούς στο χώμα το άλογο, στο χώμα το σκάψιμο, την πληγή του νερού

Το τρίψιμο του αλόγου στον αέρα

Ν' ακούς πάντα.

Δ.Π.Παπαδίτσας

Νυχτερινά, Αθήνα 1956